
การศึกษาเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา
ชมพูนุช ยงกิตติกุล
รุจิระ สุภรณ์ไพบูลย์

สืบเนื่องจากทศวรรษการศึกษา โดยภาควิชาประถมศึกษา ภาควิชาจิตวิทยา โรงเรียนสาธิต จุฬาฯ (ฝ่ายประถม) และการสนับสนุนของ นายและนาง วอลเตอร์ แอลไมเยอร์ ผู้จัดการบริษัท เบอร์ ชุกเกอร์ ประเทศไทย ได้จัด “ห้องพัฒนาการเรียน” สำหรับนักเรียนที่มีความผิดปกติทางสมองในระดับสามารถเรียนวิชาการได้ ชั้น เป็นห้องเรียนห้องหนึ่งในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) และได้เปิดสอนแล้วเมื่อภาคปลายปีการศึกษา 2529 โดยมีวัตถุประสงค์ข้อหนึ่งคือ เพื่อจัดเตรียมเด็กให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างเหมาะสมในสังคมทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน และมีโครงการวิจัยที่เกี่ยวข้องติดตามมา อาทิ โครงการวิจัย เรื่องรูปแบบการสอนสำหรับนักเรียนที่ขาดความสามารถทางการเรียนรู้ โครงการเสริมสร้างทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โครงการการปรับพฤติกรรมบางประการของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ซึ่งการดำเนินงานเช่นนี้เท่ากับเป็นการสร้างความเสมอภาคให้กับนักเรียนทุกระดับความสามารถ

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) มีความตั้งใจที่จะสร้างความเสมอภาคการศึกษาแก่เรียน ให้แก่นักนักเรียนทุกคนและทุกระดับความสามารถ จะเห็นได้ว่า นอกจากการจัดการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพให้กับนักเรียนปกติแล้ว ยังได้บรรจุแผนงานที่จะพัฒนาการเรียนการสอนสำหรับนักเรียน ทั้งที่มีความสามารถพิเศษ (เรียนเก่ง) และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ (เรียนช้า) ไว้ในแผนงานของโรงเรียนขณะนี้

ความพยายามที่จะจัดการศึกษาให้กับนักเรียนทุกคนและทุกระดับความสามารถนี้ก็นำผลงานวิจัยที่ได้ศึกษาไว้แล้วเป็นแนวทาง ตัวอย่างเช่น งานวิจัยเรื่อง การศึกษาเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ ซึ่งมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

การวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ในประเทศไทย ยังไม่กว้างขวางนัก ดังนั้นเพื่อขจัดปัญหาและป้องกันความสูญเปล่าทุกด้าน การศึกษาวิจัยเพื่อทำความเข้าใจกับภาวะการมีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าระดับความสามารถของผู้เรียน ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา จึงควรที่

จะต้องสนใจและดำเนินงานให้ได้ผล ผู้วิจัยเห็นความจำเป็นและประโยชน์อันพึงเกิดขึ้น จึงได้ดำเนินการวิจัยเรื่องนี้โดยเริ่มต้นจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายของ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจภาวะการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถจากกลุ่มนักเรียนระดับชั้น ป. 6 และ ป. 7 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. เพื่อศึกษาลักษณะเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ 5 ด้าน คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์ พฤติกรรมทางสังคม ความสนใจ โดยทั่วไป และกลุ่มอาชีพของครอบครัว โดยตั้งสมมุติฐานของการวิจัยว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถจะมีลักษณะ 5 ด้านดังกล่าวแตกต่างจากเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางเรียนปกติ

ตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 7 ของ

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2518 จำนวน 430 คน เป็นชาย 267 คน หญิง 163 คน มีอายุเฉลี่ย 11.7 ปี กลุ่มตัวอย่างได้รับการทดสอบระดับความสามารถแล้ว คัดเลือกตามเกณฑ์การเทียบคะแนนที่ (T-score) ระหว่างคะแนนระดับความสามารถและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาศึกษาลักษณะ 5 ด้าน จำนวน 144 คน เป็นกลุ่มผู้ผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าระดับความสามารถ 72 คน และกลุ่มปกติ 72 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบมาตรฐานความถนัดทางการเรียนของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร)
2. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแอกกินสัน (Afkinson 1957, 1964) แมคเคลนแลนด์ (McClenlland 1961) และมิสเชล (Mischel 1961)
3. มาตรการประเมินค่าอัตมโนทัศน์เทนเนสซี แบบที่ใช้สำหรับการให้คำปรึกษาแนะแนวทางของวิลเลียว เอช ฟิทส์ (Tennessee Self Concept Scale, Counseling Form, William H. Filis, 1965) แปล

และดัดแปลงเป็นภาษาไทย โดย ดร. อำไพศิริพิพัฒน์ (AmpaiSiripipat, 1972)

4. แบบทดสอบสังคมมิติ (Sociometric Teel) ผู้วิจัยกำหนดสภาพการณ์การเลือกของแบบทดสอบสังคมมิติขึ้น โดยใช้เกณฑ์ตามแนวของ กรอนลันด์ (Granlund, 1959)
5. แบบสำรวจความสนใจทั่วไป ผู้วิจัยแปลจากแบบสำรวจความสนใจทั่วไปของ คูเดอร์ ฟอรัม อี (The Kuder General Interest Survey, Form E.)

การดำเนินการวิจัย

1. การสำรวจภาวะการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ
 - 1.1 ประเมินระดับความสามารถของกลุ่มตัวอย่าง 430 คน ด้วยแบบสอบมาตรฐานความถนัดทางการเรียน
 - 1.2 เก็บคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้คะแนนรวมจากหมวดวิชาหลัก 5 หมวด คือ ภาษา อังกฤษ คณิตศาสตร์วิทยาศาสตร์และสังคมศึกษา
 - 1.3 คัดคะแนนที่ (T-scores) จากคะแนนระดับความสามารถและคะแนนผลสัมฤทธิ์

14. นำคะแนนที่ 2 ชุด มาเทียบหาภาวะตามวัตถุประสงค์โดยใช้เกณฑ์ความคลาดเคลื่อน 1.5 S. D. (15 หน่วยคะแนน) จำแนกกลุ่มผู้มีสัมฤทธิ์ต่ำกว่าระดับความสามารถ

2. ศึกษาลักษณะ 5 ด้าน

2.1 ใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มาตรฐานประเมินค่าอ้อมโนทัศน์ แบบทดสอบสังคมมิติ และแบบสำรวจความสนใจทั่วไป เก็บข้อมูลกลุ่มผู้มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าระดับความสามารถและกลุ่มปกติ

2.2 เก็บข้อมูลกลุ่มอาชีพและรายได้ของครอบครัว กลุ่มตัวอย่างจากระเบียบประวัตินักเรียนและการสัมภาษณ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์จำแนกภาวะผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ปกติและสูงกว่าระดับความสามารถโดยใช้เกณฑ์ความคลาดเคลื่อน ± 1.5 S.D. จากการเทียบคะแนนที่ 2 ชุด

2. หาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน ลักษณะ 4 ด้าน ในข้อ 2.1 ของกลุ่มผู้มีผลสัมฤทธิ์ต่ำและกลุ่มปกติ

3. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบพหุคูณ โดยวิเคราะห์รวมตัวแปรทั้งหมดของลักษณะ 4 ด้าน และวิเคราะห์แยกตัวแปรของแต่ละด้าน

4. ทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มด้วยการทดสอบค่าที (t-test) โดยเปรียบเทียบตัวแปรทีละตัวของแต่ละด้าน

ผลการวิจัย

1. มีภาวะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถตามเกณฑ์ความคลาดเคลื่อน -1.5 S.D. เป็นปริมาณร้อยละ 17.67 คือ 76 คน จากจำนวนทั้งหมด 430 คน และไม่มีภาวะผลสัมฤทธิ์สูงกว่าระดับความสามารถ

2. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถมีความแตกต่างกับกลุ่มปกติในลักษณะ 5 ด้าน ตรงตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

ในการวิจัยครั้งนี้ เนื่องจากไม่มีผู้มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าระดับความสามารถตามเกณฑ์ให้จัดเป็นกลุ่มเปรียบเทียบกับกลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำ ผู้วิจัยจึงจัดกลุ่มปกติ โดยรวมผู้มีความแตกต่างของคะแนนที่ในเชิงบวกทั้งหมด 32 คน และเรียงคะแนนต่อจาก 0 ไปทางลบอีก 40 คน (เป็นผู้อยู่ในพิสัยระหว่าง

0 ถึง - 3.40) รวมเป็น 72 คน ขึ้นเป็นกลุ่มเปรียบเทียบลักษณะ 5 ด้าน

3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของทั้ง 2 กลุ่ม มีค่าเฉลี่ยเป็นค่าลบและกลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มปรกติก แต่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อทดสอบด้วยค่าที

4. กลุ่มปรกติกมีค่าเฉลี่ยอ้อมโนทัศน์สูงกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำทุกด้าน และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับการวิเคราะห์ตัวแปรรวม อ้อมโนทัศน์ด้านที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบค่าที ที่ระดับ .01 คือความเป็นเอกลักษณ์ ศีลธรรมจรรยาและด้านครอบครัว และที่ระดับ .05 ในด้านพฤติกรรมแสดงออก

5. ทั้งสองกลุ่มมีลักษณะพฤติกรรมทางสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ในการวิเคราะห์ทุกแบบและในทุกสภาพการณ์ของการเลือก

6. กลุ่มตัวอย่างและกลุ่มปรกติกมีค่าเฉลี่ยความสนใจ โดยทั่วไปแตกต่างกันทุกด้าน และมีนัยสำคัญทางสถิติ ในระดับการวิเคราะห์รวมตัวแปร แต่ไม่มีนัยสำคัญในระดับแยกตัวแปรที่ละด้าน ทดสอบด้วยค่า

ที กลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำที่มีความสนใจสูงกว่ากลุ่มปรกติกในด้านวิทยาศาสตร์ การชักชวน ศิลปกรรม วรรณกรรม และกิจกรรมนอกสถานที่ แต่มีความสนใจต่ำกว่ากลุ่มปรกติกในด้านเชิงกล คณิตศาสตร์ ดนตรี บริการสังคมและงานเสมียน

7. ครอบครัวของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำมีอาชีพธุรกิจมากกว่าครอบครัวกลุ่มปรกติก และมีอาชีพเป็นข้าราชการน้อยกว่า รวมทั้งมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าครอบครัวของกลุ่มปรกติก

ข้อสังเกตที่ได้จากงานวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างมีภาวะสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถอยู่ในระดับสูง ถ้าเปรียบกับข้อมูลการวิจัยในประเทศ ซึ่งใช้เกณฑ์การเทียบคะแนนที่ในพิสัย $\pm 1,00$ S.D. และเสนอตัวเลขเฉลี่ยไว้ประมาณร้อยละ 26 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้มีภาวะผลสัมฤทธิ์ต่ำอยู่ถึงร้อยละ 40.93 ภาวะการณนี้จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ควรได้รับการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมเพื่อตรวจสอบและสรุปครอบคลุมให้กว้างขวาง เพื่อประเมินอัตราความสูญเปล่า และปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขต่อไป

2. การที่กลุ่มตัวอย่างและกลุ่มปรกติ มีค่าเฉลี่ย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นค่าลบ ($\bar{x} = -1.19$ สำหรับกลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำและ -0.19 สำหรับกลุ่มปรกติ) อันเป็นค่าที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มเปรียบเทียบ โดยปรกติ ซึ่ง เมห์ราเบียน (Mehrabian, 1968) ได้รวบรวมผลการวิจัยที่ใช้แบบวัดชุดนี้ และสรุปไว้ว่าค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะอยู่ในพิสัย $\pm .55$ ในมาตราแบบ 7 ระดับ ผลการวิจัยนี้ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างและกลุ่มปรกติมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำกว่าปรกติและมีความแตกต่างระหว่างกลุ่มตรงตามสมมุติฐานการวิจัย

ผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในครั้งนี้ แสดงความจำเป็นที่จะต้องมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรด้านนี้ให้ชัดเจนขึ้น ทั้งในแง่ของการวิจัยซ้ำ การสร้างและพัฒนาเครื่องมือและวิธีการเก็บข้อมูล และการสำรวจหาวิธีการสร้างเสริมภาวะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างให้มีระดับสูงขึ้นด้วย โดยมีการศึกษาวิจัยที่แสดงว่า การสร้างเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทำได้ในรูปของการจัดกิจกรรมด้านการให้คำปรึกษาแนะนำ (Counseling) และการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่จำเป็นเสริมให้เป็น

พิเศษ (Benson & Blochey, 1967, Bunda & Mezzano, 1968 : Rolb, 1971)

3. ลักษณะด้านอัตมโนทัศน์ ซึ่งเป็นรายละเอียดบางด้าน ไม่แสดงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั้นอาจจะมีเหตุดังนี้

3.1 สภาพแวดล้อมของโรงเรียนและบรรยากาศในการเรียนการสอนแบบสาธิต เป็นลักษณะที่เปิดและยืดหยุ่นให้ผู้เรียนได้มีอิสระและมีความสุขได้มากโดยไม่มีการเน้นจับผิดหรือประเมินค่าตัวบุคคลจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำจึงมีความพึงพอใจในตนเอง มีความรู้สึกนึกคิดต่อตนเองทั้งทางด้านร่างกาย ส่วนตัวและสังคมไม่แตกต่างจากเด็กกลุ่มปรกติมากนัก มีผลการวิจัยที่แสดงว่า บรรยากาศของโรงเรียนแบบเปิดอิสระให้ผู้เรียนช่วยสร้างเสริมและรักษามโนทัศน์ของผู้เรียนได้ดีกว่าบรรยากาศแบบเข้มงวดกดขี่ (Boyer & (Bower & Scheirer, 1968; Patlerson, 1971)

3.2 ความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่นำมาศึกษาเปรียบเทียบกับกันมีไม่มากพอที่จะแสดงผลความแตกต่างระหว่างอัตมโนทัศน์ได้ละเอียดชัดเจนทุกด้าน

4. ลักษณะพฤติกรรมทางสังคมของกลุ่ม ที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าระดับความสามารถ เป็นผู้มีปัญหาต้านพฤติกรรมทางสังคม และมักไม่ได้รับการยอมรับหรือการเลือกจากเพื่อน (Bower, Boyer & Scheirer, 1970)

สำหรับการพิจารณาในเรื่องนี้ยังมีข้อถกเถียงกันอยู่มากในแง่ที่ว่าอะไร เป็นเหตุ และผลซึ่งกันและกัน ปัญหาพฤติกรรมทางสังคมเกิดขึ้นก่อน จึงทำให้เด็กเรียนไม่ได้ ตีเท่าที่ควรหรือเพราะเด็กเรียนไม่ได้จึงทำให้เพื่อนไม่ยอมรับไม่ยอมเลือก แต่ก็ยังหาข้อยุติในเรื่องนี้ไม่ได้แน่นอน เพียงแต่มีข้อมูลปรากฏอยู่ตรงกันว่าภาวะผลสัมฤทธิ์ต่ำ และปัญหาพฤติกรรมทางสังคมมักเกิดขึ้นควบคู่กันอยู่เสมอ ผลการวิจัยครั้งหนึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพฤติกรรมทางสังคมเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับภาวะ ผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าระดับความสามารถอยู่มากที่สุดในบรรดาลักษณะที่ศึกษาทั้งหมด

สิ่งที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่ง คือการที่กลุ่มผู้มีสัมฤทธิ์ต่ำกว่าระดับความสามารถได้รับการเลือกทางสังคมน้อยกว่ากลุ่มปกติในทุกสภาพการณ์ แต่ก็มีได้มีอ้อมโนทัศน์ทางด้านสังคม แตกต่างมาจากกลุ่มปกติ

คือมิได้ประเมินตนเองว่ามีปัญหาความสัมพันธ์และการยอมรับจากสังคม ความขัดแย้งนี้ชวนให้น่าศึกษาต่อไปว่าอ้อมโนทัศน์ของผู้มีสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถมีลักษณะที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงหรือกับความคิดเห็นของคนอื่นมากน้อยเพียงใด เพราะมีตัวอย่างผลการวิจัยด้านการตั้งระดับความคาดหวังว่าความผิดหวังล้มเหลวทางการเรียน มีผลทำให้บุคคลตั้งระดับความคาดหวัง หรือคาดคะเนโอกาสความสำเร็จคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง (Child & Whitting, 1949; Sears, 1940)

5. ลักษณะความสนใจทั่วไป ความสนใจที่กลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำ มีมากกว่ากลุ่มปกติ คือ ด้านวิทยาศาสตร์ การชักชวน, ศิลปกรรม วรรณกรรม และกิจกรรมนอกสถานที่ ส่วนความสนใจที่มีน้อยกว่ากลุ่มปกติคือด้าน เชิงกล คณิตศาสตร์ ดนตรี บริการสังคม และงานเสมือน ลักษณะความสนใจที่กลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำมีมากกว่ากลุ่มปกตินั้นเกี่ยวกับกิจกรรมประเภทการสำรวจทดลอง การใช้ความสามารถ และเทคนิคเฉพาะตัว การใช้เวลาโดยอิสระ และไม่ผูกพันโดยตรงกับการเรียน การสอนในชั้นเรียน ผลการวิจัยในครั้งนี้นี้ออกคล่อง

กับผลการวิจัยในต่างประเทศที่พบว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำมีความสนใจเกี่ยวข้องกับการใช้เวลาและกิจกรรมอิสระ เทคนิคเฉพาะตัวและกิจกรรมที่สัมพันธ์กับชีวิต และสิ่งแวดล้อมโดยทั่วไปมากกว่ากลุ่มปกติ และกลุ่มผลสัมฤทธิ์สูง แต่มีความสนใจที่เกี่ยวข้องกับการเรียนโดยตรงหรือที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ บริการสังคมต่ำกว่ากลุ่มอื่นๆ (Hummel & Sprinthall, 1965) ซึ่งลักษณะความสนใจดังกล่าว อาจเป็นสาเหตุอย่างหนึ่งที่ถูกทำให้เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำมีความสนใจและความตั้งใจกับกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบในชั้นเรียนโดยตรงน้อยไป และมีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

ในเรื่องนี้ ทางโรงเรียนมีการวัดและประเมินลักษณะความสนใจของผู้เรียนและสามารถจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนได้กว้างขวางตรงตามความสนใจและความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน รวมทั้งจัดให้การเรียนการสอนมีกิจกรรมสัมพันธ์กับชีวิตและสิ่งแวดล้อมทั่วไปมากขึ้น อาจช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหภาวะผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าระดับความสามารถได้มาก

6. ลักษณะกลุ่มอาชีพของครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มปกติ มีความ

ความแตกต่างกับครอบครัว กลุ่มปกติเป็นข้าราชการ ประเภทอาจารย์และผู้บริหารมากกว่าครอบครัวกลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำ ซึ่งเป็นนักธุรกิจมาก อาจแสดงว่าอาชีพของครอบครัวเป็นลักษณะมีความมั่นคงสูงไม่ต้องใช้เวลาในการเสี่ยง การตัดสินใจเกี่ยวกับกำไร-ขาดทุนมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นลักษณะอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา การรู้และรับผิดชอบต่อ บุคลากรเพื่ออำนวยความสะดวก และการผลสัมฤทธิ์ของบุตรมากกว่าอาชีพประเภทที่ต้องใช้ความพยายามและเวลามากในการติดต่อ เดินทาง ตัดสินใจเสี่ยง หรือการเป็นผู้รับมอบหมายงานล่วงหน้า ซึ่งมักมีเวลาดูแลให้คำปรึกษา แนะนำหรือให้กำลังใจทางการเรียนแก่เด็กได้น้อยกว่าธรรมดา

ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเป็นอาจารย์มากที่สุด ซึ่งการที่เป็นเช่นนี้เพราะโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทำหน้าที่รับบุตรของอาจารย์ประจำจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเข้าเรียนด้วย ส่วนอาชีพอื่น ๆ ในกลุ่มนี้ก็มีลักษณะคล้ายคลึงกันในกลุ่มครอบครัวเด็กปกติและกลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำคือเป็นอาชีพ แพทย์ ทหาร ตำรวจ นายช่าง ซึ่งเป็นอาชีพระดับสูงทั้งสิ้น มีอาชีพผู้บริหารซึ่งมีจำนวนแตกต่างกัน

กันระหว่างครอบครัว 2 กลุ่มตัวอย่าง คือ ครอบครัวกลุ่มปกติเป็นผู้บริหาร 11 ราย หรือร้อยละ 15.28 แต่ครอบครัวกลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำมี 4 ราย หรือร้อยละ 5.6 ซึ่งอาจจะอธิบายได้ว่าครอบครัวซึ่งเป็นผู้บริหารมีวิธีการวางแผน การดำเนินชีวิตและการดูแลบุตรในด้านการเรียน และการปรับตัวให้เหมาะสม แต่ตามความเห็นของผู้วิจัยข้อมูลในเรื่องนี้ ควรได้มีการวิจัยให้ละเอียดรอบคอบถึงวิธีการ เลี้ยงดูอบรมเด็ก ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพแต่ละแบบของครอบครัวกับพฤติกรรมของเด็ก โดยใช้วิธี

การเก็บข้อมูลให้กว้างขวางและชัดเจนก่อนที่สรุปเป็นที่ยุติที่แน่นอนได้

สำหรับความแตกต่างระหว่างรายได้ของครอบครัวกลุ่มตัวอย่าง ข้อมูลแสดงว่าครอบครัว กลุ่มปกติมีรายได้สูงกว่าครอบครัว กลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำ ทั้งในอาชีพข้าราชการและอาชีพนักธุรกิจ แต่ไม่อาจอธิบายได้ว่าครอบครัวกลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำมีรายได้น้อย เพราะตามข้อมูลที่ได้ ครอบครัวของกลุ่มนี้ยังมีรายได้เฉลี่ยอยู่ระดับสูงคือ ระหว่างเดือนละ 9,950.13 บาท ในอาชีพข้าราชการและ 11,322.18 บาท ในอาชีพธุรกิจ

เอกสารอ้างอิง

- ชวาล แพรวักุล และคณะ รายงานความก้าวหน้าของโครงการสร้างแบบทดสอบมาตรฐาน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ฉบับที่ 2 สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา คณะ
วิชาวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร), พ.ศ. 2513
- Benson, R.L. & Blocher, D.H. Evaluation of developmental counseling with groups
of low achievers in a high school settings, *School Counselor*, 1967, 14,
215-220.
- Bower, W.S. Boyer, J.E. & Scheirer, E.A. Research related to academic achieve-
ment motivation : an illustrative review. *Theory into Practice*, 1970,
9 (1), 33-46.
- Bunda, R. & Mezzano, J. The effects of a work experience program on perform-
ance of potential dropouts. *School Counselor*, 1968, 15, 272-274.

-
- Child, I.L. & Whiting, J. Determinants of level of aspiration : evidence from everyday life. *Journal of Abnormal and Social Psychology*, 1949, 44, 303-314.
- Fitt, W.H. *Manual for Tennessee Self Concept Scale*. Nashville, Tennessee : Counselor Recording and Tests, 1965.
- Gronlund, N.E. *Sociometry in the classroom*, New York : Harper, 1959.
- Hummel, R. & Sprinthall, N. Underachievement related to interests, attitudes and values. *Personnel and Guidance Journal*, 1965, 44 (4), 388-395.
- Kolb, D.A. Achievement motivation training for underachieving high-school boys, *Journal of Personality and Social Psychology*, 1965, 2, 783-892.
- Kuder, F.O. *General interest survey : Manual Kuder E*. Chicago, Illinois : Science Research Associates, 1971,
- Mehrabian, A. Male and female scales of the tendency to achieve, *Educational and Psychological Measurement*, 1967, 18, 493-502.
- Patterson, C.H. *An introduction to counseling in the school*. New York : Harper & Row, 1971.
- Sears, P. Level of aspiration in academically successful and unsuccessful children. *Journal of Abnormal and Social Psychology*, 1940, 35, 398-436.
- Siripipat, A. *A comparison of self-concepts of Thai and American high school students*. Unpublished doctoral dissertation. University of Oklahoma, Norman, 1972.